

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/17/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4303899837
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4303899837.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej - Polákovej v právnej veci navrhovateľa: K.. S. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. U., M. R. C. XXXX/XX, zastúpený: K.. K. C., nar. XX. XX. XXXX, splnomocnený zástupca, bytom R. U., K.R.C. XX, proti odporcovi: S.. K. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., H. XX, o ochranu osobnosti, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 9. októbra 2013 č. k. 6C/18/2003-694, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Levice (súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom zo dňa 09. 10. 2013 č. k. 6C/18/2003-694 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.958 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň uviedol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ sa v návrhu podanom 22. 03. 2002 domáhal voči odporcovi ochrany osobnosti a nemajetkovej ujmy vo výške 9.958,17 eur (300.000,- Sk) na tom skutkovom základe, že dňa 07. 02. 2002 uverejnil denník s celoslovenskou pôsobnosťou Národná Obroda článok s názvom „Kauza krádeže UNICO TRADU má veľa podôb“ na titulnej strane s pokračovaním na siedmej strane s názvom „Chmáry nad privatizáciou Elektrosvitu“. Článok napísal redaktor S. T. I. na základe informácií, ktoré mu odovzdal odporca. Podľa navrhovateľa sú nepravdivé tvrdenia odporcu v uvedenom článku, že navrhovateľ s dvoma kolegami na dvoch autách prepadol jeho rodinný dom v N., kde hodiny kopali do brány, vyhrážali sa mu zabitím, použitím zbrane a natretím kľučiek antraxom, únosom jeho štyroch maloletých detí, ďalej, že si navrhovateľ „kúpil“ políciu a že násilím, šikanovaním, vyhrázaním a zastráňovaním ho omámeného prinútil previesť svoj podiel na spoločnosti Unico Trade s. r. o. na K.. K. C.. K žiadnemu incidentu pred domom odporcu nedošlo, žiadne zbrane u seba nikto nemal. Odporca svojimi klamlivými informáciami úmyselne cielenými proti jeho osobe sa ho pokúša zdiskreditovať, v očiach čitateľov vykresliť ako osobu, ktorá permanentne pácha trestnú činnosť. Navrhovateľ pritom profesne pôsobí v oblasti, v ktorej denne prichádza do styku s obchodnými partnermi, stýka sa s množstvom ľudí, pociťuje v značnej miere sťažené spoločenské uplatnenie v spoločnosti tak po obchodnej, ako aj po osobnej stránke. Konanie odporcu malo vplyv aj na jeho zdravotný stav, ktorý sa od publikovania článku zhoršoval, pretože citovo trpel. Do tohto sťaženého spoločenského uplatnenia ho uvrhol uvedený článok, ktorý vychádzal z klamlivých informácií, ktoré redaktorovi poskytol odporca. V dôsledku odporcom podávaných podaní na súdy a prokuratúru, je navrhovateľ vystavovaný sústavným útokom zo strany odporcu, čo sa nepriaznivo prejavuje na jeho zdravotnom stave. Odporca poškodzuje jeho dobré meno a znižuje vážnosť jeho osobnosti. Odporca od roku 2001 v značnej miere znižuje dôstojnosť navrhovateľa a jeho vážnosť v spoločnosti. Po vyjdení článku pozoroval na svojich nadriadených, obchodných partneroch, ale aj

kolegoch a podriadených určité pochybnosti, zmenu správania. Kamaráti ho nazvali „kovbojom“ pre údajné vyhrážanie sa odporcovi zbraňou. V priebehu konania navrhovateľ viackrát menil petit návrhu, napokon žiadal len nemajetkovú ujmu vo výške 9.958,17 eura s poukazom na to, že uplynutím času už nie je aktuálne žiadať ospravedlnenie. Odporca s tvrdeniami navrhovateľa nesúhlasil a dodal, že autor článku vychádzal z údajov, ktoré mu poskytol sám navrhovateľ. S autorom článku hovoril za prítomnosti X.. A. a H.. Informácie o privatizácii Elektrovitu vyžadoval od neho neznámy človek, ktorý sa predstavil ako novinár a mohol to byť T. I., ktorého žiadal, aby pred publikovaním článku mohol obsah autorizovať. Článok mu však nebol zaslaný. Poprel výroky uvádzané v článku v priamej reči. Okolnosti prevodu firmy, vyhrážania sa a vydierania sú predmetom vyšetrovania na príslušných orgánoch. Namietal svoju pasívnu vecnú legitimitáciu v konaní, keďže on nikdy v Národnej Obrode žiadny článok neuvěřnil, nie je šéfredaktorom, redaktorom ani vydavateľom. Za článok zodpovedá šéfredaktor, resp. vydavateľstvo. Poznamenal, že bezvýsledne písomne žiadal redakciu denníka, aby uverejnili tlačovú opravu predmetného článku. Súd prvého stupňa vypočul svedka redaktora S. T. I., z výpovede ktorého bolo zrejmé, že sa pred písaním článku skontaktoval s navrhovateľom aj odporcom. Odporca predložil svedkovi článok s nadpisom „Keď výpalníkom neprekáža ani prítomnosť polície,“ pričom svedok sa snažil vec hodnotiť objektívne. Súd v rámci vykonaného dokazovania vypočul aj svedka S.. W., ktorý článok považoval za dehonestujúci a poprel tvrdenie, že bol pri dome odporcu, keďže v tom čase vykonával vojenskú službu. X.. C., svedok, uviedol, že k narušeniu vzťahov medzi účastníkmi došlo po vzniku podozrenia z nekalej činnosti vo firme. O donútení odporcu previesť svoj obchodný podiel na navrhovateľa nevedel. Svedok X.. S. A. bol osobne prítomný pri stretnutí odporcu s novinárom T. I. a dosvedčil, že informácie, ktoré novinár v článku napísal pochádzajú z rozhovoru, resp. prejavu odporcu na stretnutí a novinár v podstate verne napísal to, čo mu odporca oznámil. Podľa svedka sa údaje v článku zhodujú s informáciami danými odporcom. Súd konal v neprítomnosti odporcu, ktorý vzal termín pojednávania na vedomie a zriekol sa písomného predvolania, neúčast' neospravedlnil a vo veci bol vypočutý. Dokazovaním súd zistil, že navrhovateľ sa domáha ochrany osobnosti na základe uverejnenia článku zo dňa 07. 02. 2002 v celoštátnom denníku Národná Obroda publikovaný článok „Kauza krádeže Unico Tradu má veľa podôb“ a „Chmáry nad privatizáciou Elektrovitu,“ ktoré napísal redaktor S. T. I.. Redaktor dal v článkoch priame slovo odporcu do úvodzoviek. V článkoch sa uvádza, že občan K. C. nedávno doslova šokoval svoje okolie verejným vyhlásením, že prišiel o firmu lebo mu ju ukradli jeho tichí spoločníci. Navrhovateľ chodil po kancelárii a vyťahoval z vrečka nôž aj pištoľ, pod vplyvom neznámej látky, ktorú mu naliali do alkoholu ho prinútili odovzdať firmu a pred notárom podpísal zmluvu o predaji. Odporca tvrdil, že ho navrhovateľ s ďalšími osobami prepadol v jeho rodinnom dome, kopali mu dve hodiny do brány, vyhrážali sa použitím zbraní a natretím kľučiek antraxom, taktiež sa vyhrážali únosom jeho štyroch detí. Odporca bol konateľom firmy Unico Trade s. r. o. Palárikovo, svoj obchodný podiel previedol na základe notárskej zápisnice z 09. 01. 2002 N 10/02, NZ 10/02. Rozsudok Okresného súdu Levice z 21. 05. 2007 č. k. 6C/18/2003-257 bol zrušený uznesením Krajského súdu Nitra z 19. 05. 2010 č. k. 5Co/184/2007-393 a vec vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Uznesením z 21. 09. 2012 č. k. 6C/18/2003-532 súd pripustil zmenu petitu návrhu. Súd v doplnenom dokazovaní vypočul ako svedka O. C., manželku navrhovateľa, ktorá vypovedala, že odporca začal proti navrhovateľovi štvavú kampaň, ktorá trvá až doposiaľ a ktorá postihla nielen osobne navrhovateľa, ale celú rodinu. Navrhovateľ upadal, začal mať zdravotné problémy, trápili ho choroby, ktoré predtým nikdy nemal a užíval lieky. Bolo ohrozené aj ich manželské spolunažívanie, pretože navrhovateľ bol veľmi nervózný, často sa nevedel ovládnuť. Svedok X.. F. F., člen predstavenstva, uviedol, že po vyjdení novinového článku sa objavili vo firme závažné pochybnosti a začalo sa pátrať, čo je pravda, či sa navrhovateľ skutočne nesnaží nečestne firmu získať. Pochybnosti ostali aj po tom, čo sa preukázalo, že nič v napísanom článku nie je pravdivé. Podľa svedka navrhovateľ veľmi trpel a utrpela jeho česť ako človeka. E. C., navrhovateľova nevesta pracovala v sledovanom období na sekretariáte spoločnosti. Uviedla, že udalosti okolo podniku, najmä okolo navrhovateľa, na neho značne doliehali. Bol nervózný, dokonca voči ostatným kolegom až nepríjemný. O situácii v podniku každý rozprával a negatívne sa vyjadrovali o činnosti navrhovateľa, pozastavovali sa nad chýrmi, prípadne rozprávali o mafiánovi. K. J. pozná navrhovateľa ako blízkeho suseda. Náhodne si v reštaurácii vypočul rozhovor pri vedľajšom stole, kde hostia rozoberali novinový článok, spomínal mafiánov, hovorili o nožoch a zbraniach a v tej súvislosti meno navrhovateľa. Predmetom konania je náhrada nemajetkovej ujmy. Po vykonanom dokazovaní súd priznal navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v prisúdenej výške, ktorý vzhľadom na dlhý časový odstup od zásahu do jeho osobnostných práv upustil od domáhania sa zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o tom, či patrí navrhovateľovi náhrada nemajetkovej ujmy súd predovšetkým skúmal, či došlo k takému neoprávnenému zásahu, že bol objektívne spôsobilý, aby z neho vznikla navrhovateľovi ujma na osobnostných právach. Dokazovaním mal súd za preukázané, že

články v Národnej Obrode, ktoré vyšli dňa 07. 02. 2002 napísal redaktor T. I. na základe informácií, ktoré dostal od odporcu. Stretnutie s novinárom odporca nepopiera, popiera však, že by bol pôvodcom znevažujúcich výrokov, informácií a tvrdení, ktoré sú v článku uvádzané v priamej reči. Z výsluchu redaktora I. bolo preukázané, že impulzom kontaktovať odporcu bol list zaslaný odporcom do redakcie Národnej Obrody s nadpisom „Keď výpalníkom neprekáža ani prítomnosť polície DAJ NÁM UNICO“ so žiadosťou o jeho publikovanie. Z obsahu možno zistiť, že už v tomto liste sa nachádzajú nepriame invectívy na adresu predsedu predstavenstva výrobného podniku, t. j. navrhovateľa. Invectívy a označovanie navrhovateľa za člena organizovanej ozbrojenej skupiny, zločineckej skupiny, za vydierača sa nachádzajú aj v rôznych podaniach odporcu pripojených v súdnom spise a adresovaných prokuratúre, súdom, či iným inštitúciám. Rétorika odporcu v týchto podaniach je zhodná s významom citácií odporcu novinárom v uvedených článkoch. Súd je toho názoru, že v novinových článkoch uvádzané výroky v priamej reči na adresu navrhovateľa pochádzajú od odporcu. Aj svedok X.. A. potvrdil, že obsah článku v podstate verne zodpovedá rečiam odporcu pred novinárom. V sledovanom období bol navrhovateľ vedúcim pracovníkom obchodnej spoločnosti, stretával sa s obchodnými partnermi a na pracovisku riadil zamestnancov. Súd mal za to, že články publikované v Národnej Obrode zasiahli do navrhovateľovej cti, vážnosti a ľudskej dôstojnosti. K zásahu došlo o to intenzívnejšie, že článok vyšiel v novinách s celoslovenskou pôsobnosťou, pritom navrhovateľ bol predsedom predstavenstva známeho podniku, ktorý sa nachádzal v pomerne malom meste. Manželka navrhovateľa uviedla, že navrhovateľ sa zmenil, bol nervózny, výbušný, čím bolo ohrozené ich manželstvo. Rodina sa stránila spoločnosti, ľudia boli k nim rezervovanejší. Svedecky bolo preukázané, že na pracovisku zamestnanci rozoberali obsah článku, obchodní partneri prejavovali určitú nedôveru voči navrhovateľovi a dokonca verejnosť posudzovala pravdivosť článkov. Na pracovisku bol navrhovateľ nervózny, niekedy až nepríjemný k zamestnancom. Z uvedeného možno konštatovať, že zásah do práva na ochranu osobnosti bol takej intenzity, že narušil chránené práva navrhovateľa. Odporca ničím nepreukázal, že by niektoré alebo všetky jeho tvrdenia adresované navrhovateľovi boli pravdivé, hoci inicioval niekoľko podnetov na trestné stíhanie navrhovateľa. Námietku odporcu, že nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní súd nepovažoval za dôvodnú. V článku označené časti ako citácie znamenajú, že tieto výroky a hodnotenia adresáta nie sú názorom redakcie alebo samotného novinára, ale že novinár len citoval v presnom znení osobu, ktorá mu informácie poskytla, v danom prípade odporcu. S poukazom na všetky okolnosti mal súd za preukázané, že navrhovateľovi patrí náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrená v peniazoch a vzhľadom na časový odstup od neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa v súčasnosti stráca svoj účel ospravedlňovanie sa, prípadne odstraňovanie následkov. Navrhovateľom žiadaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je podľa názoru súdu primeraná. Invectívy, nepravdy, očierňovanie a ohováranie jeho osoby sa udialo prostredníctvom tlače s celoštátnou pôsobnosťou a boli spôsobilé znížiť jeho dôstojnosť a úctu v pomerne širokom okruhu pôsobnosti. Išlo o osobu s vedúcim postavením v obchodnej spoločnosti, konajúcu v mene spoločnosti aj s obchodnými partnermi a bezpochyby známu v mieste bydliska. S poukazom na uvedené súd priznal náhradu v uplatnenej výške. Nakoľko súd vykonaným dokazovaním mal za dostatočne preukázaný nárok navrhovateľa, upustil od vypočutia ďalších svedkov. Záverom súd uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a žalobu zamietol vzhľadom na veľký časový odstup a nedostupnosť nevyhnutných dôkazov a aby zároveň zaviazal navrhovateľa na náhradu trov. Uviedol, že je dlhodobo PN v dôsledku ťažkej ujmy na zdraví spôsobenej odsúdencom C. počas pojednávania na Okresnom súde Nové Zámky dňa 06. 09. 2005, v dôsledku čoho trpí posttraumatickou stresovou poruchou a jej recidívou, ktorá mu sťažuje normálny život. Za toto konanie bol C. právoplatne odsúdený Krajským súdom Nitra č. k. 2To/55/2013. Konštatoval, že prvostupňový súd nerešpektoval rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý označil zaplatenie sumy 300.000,- Sk navrhovateľovi za neprimeranú. Dodal, že jeho jediným príjmom je predčasný dôchodok vo výške 492 eur, pričom má vyživovaciú povinnosť k štyrom nezaopatreným deťom a manželke, ktorá je nezamestnaná, opatruje bezvládnou matku a exekútor nemá právo siahnuť mu na dôchodok. Skutočnosť, že nemá žiaden hnutel'ny a nehnuteľný majetok ako aj to, že nemá žiadne iné príjmy, spôsobuje nevykonateľnosť napadnutého rozsudku. Ďalej mal za to, že súd vykonštruoval tzv. dôkazy, napr. že svedok X.. A. bol údajne prítomný pri stretnutí odporcu s novinárom I.. Z obsahu spisu je však zrejmé, že toto stretnutie sa konalo v N., vo dvojici v krčme u J. a R. nebol prítomný. Taktiež poznamenal, že súd nevypočul žiadneho z ním navrhnutých svedkov. Nesúhlasil s tvrdením zákonnej sudkyne, že nie je pasívne legitimovaný, a to s poukazom na obsah tlačového zákona, v zmysle ktorého je zodpovedná redakcia časopisu. Súd prvého stupňa zanedbal dôkaz, ktorým bola výzva šéfredaktorovi novín, aby uverejnil opravu nepravdivých údajov v predmetnom článku. Keďže šéfredaktor nereagoval,

podal žalobu. Toto konanie však bolo zastavené, pretože noviny Národná obroda medzitým zanikli. Svedkov, ktorí boli v konaní vypočutí považoval za nevierohodných, zavádzajúcich súd. V súvislosti s pojednávaním v jeho neprítomnosti uviedol, že na pojednávanie sa dostavil a vypovedal, a to aj napriek tomu, že bol PN. Ospravedlnil sa však na prípadných ďalších pojednávaniach. Dodal, že pojednávania sa nezúčastnil navrhovateľ ani jeho právny zástupca. Vzhľadom k skutočnostiam uvedeným v odvolaní mal za to, že rozhodnutie nie je zákonné. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 11. 12. 2013 doplnil odporca podané odvolanie s tým, že pripojil úradne overené Vyhlásenie svedka X.. S. A., ktoré vyhotovil dňa 05. 12. 2013 po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom. Zároveň žiadal, aby bola vec postúpená vedeniu prvostupňového súdu vzhľadom k tomu, že vec prejednávajúca sudkyňa sa dopustila závažných procesných nedostatkov. Z predmetného vyhlásenia svedka vyplýva, že sa nezúčastnil na rozhovore odporcu s novinárom. S poukazom na závažnosť účelového prekrútenia výpovede svedka X.. S. A. v napadnutom rozsudku žiadal, aby bol opätovne vypočutý v odvolacom konaní.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhovateľ uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Na námietku odporcu ohľadom nevykonateľnosti rozsudku uviedol, že takéto tvrdenie je účelové. Odporca má zrejme obavy pred početnými exekúciami. Svojho majetku sa zbavil už pred rokmi tak, že ho prepísal na manželku. Namietal nepravdivosť svedeckej výpovede X.. A., ktorý potvrdil autenticitu rozhovoru odporcu s novinárom. Pokiaľ ide o odporcom navrhnutých svedkov, ktorých súd nepredvolal a nevypočul, mal za to, že výsluch šéfredaktora Národnej obrody by bol zbytočný a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. V súvislosti s pasívnou legitimáciou odporcu mal za to, že súd správne vyvodil jeho zodpovednosť za jeho prejavy, ktoré novinár uviedol do úvodzoviek, čím predišiel možným súdnym sporom s redakciou. Výzvy odporcu na opravu článku neboli v konaní preukázané. Poznamenal, že pokiaľ redakcia nereagovala, mohol sa odporca na súde domáhať, aby súd zaviazal redakciu na opravu, avšak takéto žaloba pokiaľ aj bola podaná, nemá súvis so zásahom do cti navrhovateľa. Navyiac mal za to, že odporca účelovo zavádza a za podanú žalobu nezaplatil súdny poplatok, preto súd konanie zastavil, inak by predložil predmetné rozhodnutie. Záverom konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi názormi súdu prvého stupňa. Súd vykonaným dokazovaním správne zistil skutkový stav a ustálil zodpovednosť odporcu za jeho výroky. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam považoval rozhodnutie súdu za spravodlivé. Podaním zo dňa 30. 12. 2013 sa navrhovateľ vyjadril k doplneniu odvolania odporcu, v ktorom uviedol, že odporca sa snažil priloženým vyjadrením svedka X.. A. zmeniť dôkaznú situáciu. Doloženie čestného vyhlásenia svedka je dôkazom manipulovania zo strany odporcu a absolútnym spochybnením hodnovernosti jeho samotného ako aj jeho skorších tvrdení o tom, že za obsah tvrdení v článku nenesie zodpovednosť. Odporca sa sám usvedčuje z klamstva a zavádzania. Odvolací súd by nemal brať tento dôkaz do úvahy, keďže je zrejmé, že medzi týmto vyhlásením svedka a jeho výpoveďou z 19. 06. 2006 pred súdom je rozdiel. Na pojednávaní svedok potvrdil stretnutie odporcu s novinárom v Nových Zámkoch a po siedmych rokoch tvrdí, že k stretnutiu nedošlo. Na preukázanie účelovosti tvrdenia svedka je potrebné poukázať na to, že odporca a svedok už vyše desať rokov vystupujú v rôznych súdnych konaniach proti navrhovateľovi v pozícii, že sa vzájomne zastupujú, resp. vystupujú buď ako žalobcovia alebo žalovaní. Svedok A. je s navrhovateľom v nepriateľskom vzťahu o čom svedčí aj konanie na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 6C/16/2003. Odporca po obdržaní rozsudku a oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia dodatočne vyhotovil čestné vyhlásenie, pričom toto podpísal svedok, ktorý sa v tomto vyjadruje k obsahu spisu a samotného rozsudku, hoci nie je účastníkom konania a nemá zákonnú možnosť poznať obsah spisu. V podaní navrhovateľa doručenom súdu dňa 31. 12. 2013 označené ako doplnenie odvolania, stanovisko odporcu k vyjadreniu navrhovateľa zo dňa 10. 12. 2013 uviedol, že dňa 27. 12. 2013 podal trestné oznámenie na K.. K. C., navrhovateľa na Okresnej prokuratúre Nové Zámky pre podozrenie z trestného činu výpovede a krivej výpovede. Uviedol, že navrhovateľ dňa 24. 12. 2013 rozdistribuoval v noci a ráno na Štedrý deň do tisícok domácností v mieste odporcovho bydliska podlú a hanlivú farebnú vianočnú pohľadnicu o odporcovom väznení v Ilave a dopustil sa tak ohovárania na internete. Navrhovateľ dňa 12. 12. 2013 doručil Okresnému súdu Levice vyjadrenie, v ktorom klame a zavádza. Záverom uviedol, že ako občan a novinár, ktorý trpí prenasledovaním a šikanovaním od roku 2001 požiadal o začatie trestného stíhania.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) prejednal vec podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní vecí dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 220 OSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 154 ods. 1 OSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V prejednávanej veci odvolací súd pri akceptovaní toho istého právneho posúdenia uplatneného v návrhu navrhovateľa voči odporcovi (§ 11 a § 13 ods. 1 až 3 Obč. zákonníka) ako aj pri akceptovaní dostatočne zisteného rozsahu skutkového stavu prvostupňovým súdom, na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k odlišnému právnomu záveru, ktorý sa prejavil v tom, že návrh navrhovateľa pri využití procesného postupu podľa § 220 OSP bolo potrebné ako nedôvodný zamietnuť.

Občiansky zákonník v ust. § 11 a nasl. upravuje osobnostné a osobné práva fyzickej osoby a ich ochranu, ktoré právo prislúcha každej fyzickej osobe bez ohľadu na pôvod, rasu, národnosť, atď. Pri práve na ochranu osobnosti ide o všeobecne osobné práva patriace každej fyzickej osobe bez toho, že by k vzniku tohto práva boli potrebné ešte nejaké ďalšie skutočnosti. Môže ho uplatniť fyzická osoba, ktorej osobnostné právo bolo porušené alebo ohrozené. Takúto ochranu zabezpečuje zákon v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú napadnuté len jednotlivé zložky osobnosti fyzickej osoby (napr. fyzická integrita, občianska česť, meno, podoba človeka, prejavy osobnej povahy, atď.). Ochrana podľa § 1 a nasl. Obč. zákonníka sa týka samotného ohrozenia, ako aj porušenia práva, pričom takejto ochrany je možné sa domáhať iba na súde. Nároky, ktoré môže ohrozená alebo poškodená fyzická osoba uplatňovať, sú zakotvené v § 13 Obč. zákonníka. V prípade porušenia, resp. ohrozenia všeobecných osobnostných práv sa dotknutá osoba môže podľa § 13 ods. 1 Obč. zákonníka domáhať a) upustenia od pokračovania neoprávnených zásahov do jej osobnostných práv, b) odstránenia následkov neoprávnených zásahov do jej osobnostných práv, c) poskytnutie primeraného zadosťučinenia - satisfakcie. Dotknutá osoba sa môže v prípade vzniku nemajetkovej ujmy zásahom do jej práva na ochranu osobnosti domáhať toho, aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie. Pod nemajetkovou ujmu sa rozumie taká ujma, ktorá sa premieťa do psychickej sféry človeka a do jeho postavenia v spoločnosti. Ide vlastne o ujmu, ktorá sa bezprostredne nepremieťa do fyzickej integrity a ani do majetkovej sféry postihnutej osoby. Podmienky vzniku zodpovednosti odporcu za nemajetkovú ujmu sú nasledovné a musia byť splnené súčasne: a) neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti, b) nemajetková ujma na osobnosti, c) príčinná súvislosť medzi a) a b). Samotné právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zákonníka je jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia, ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nepostačuje a hoci ide o satisfakciu nemateriálnych osobnostných práv (rovnako ako pri bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia podľa § 444 Obč. zákonníka) jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Peňažné zadosťučinenie môže priznať iba súd svojím rozhodnutím a to za súčasného splnenia dvoch kumulatívnych podmienok: a) morálne zadosťučinenie nie je v konkrétnom prípade postačujúce, b) neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Uvedené následne znamená, že peňažné zadosťučinenie prichádza do úvahy iba vtedy, ak vzniknutú ujmu nie je možné zmierniť prostredníctvom žiadnej formy morálneho zadosťučinenia v zmysle § 13 ods. 1 Obč. zákonníka. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 21. 09. 2012 č. k. 6C/18/2003-532 na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 02. 08. 2012 pripustil zmenu žalobného petitu, o ktorom petite pri vyhlásení napadnutého rozsudku dňa 09. 10. 2013 aj rozhodoval, t. j. že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 9.958 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Takto naformulovaný žalobný petit z r. 2012, v ktorom sa jednoznačne požaduje iba nemajetková ujma v peniazoch sa zjavne odlišuje od žalobného petitu obsiahnutého v návrhu na začatie konania z r. 2012, kde sa v prvom rade požaduje morálna satisfakcia (§ 13 ods. 1 Obč. zákonníka) v spojení s nemajetkovou ujmu (§ 13 ods. 2 Obč. zákonníka). Vzhľadom k tej skutočnosti, že pre priznanie nemajetkovej ujmy navrhovateľovi v sume 9.958 eur nebola súčasne splnená prvá podmienka jej priznania, t. j. že morálne zadosťučinenie nie je v danom prípade postačujúce, pretože súd prvého stupňa po posledne pripustenej zmene návrhu na začatie konania zo strany navrhovateľa o naplnení tejto podmienky vôbec nerozhodoval, odvolací súd podaný návrh ako nedôvodný zamietol. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že podľa jeho názoru nebola v konaní dostatočným spôsobom preukázaná ani existencia dvoch podmienok kumulatívneho charakteru (nemajetková ujma na osobnosti a príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmu na osobnosti a neoprávneným zásahom do práva na ochranu

osobnosti), ktorých súčasné splnenie musí nastať k tomu, aby súd mohol konštatovať nemajetkovú ujmu v určitej finančnej výške. Vzhľadom na tieto dôvody, odvolací súd o podanom odvolaní odporcu proti prvostupňovému rozsudku zo dňa 09. 10. 2013 č. k. 6C/18/2003-694 rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pretože súd prvého stupňa rozhodol o priznaní nemajetkovej ujmy v sume 9.958 eur navrhovateľovi, bez toho, že by došlo k splneniu jednej z dvoch kumulatívnych podmienok pre priznanie tohto nároku, ktorou je rozhodovanie súdu podľa § 13 ods. 1 Obč. zákonníka, t. j. o primeranosti alebo neprimeranosti morálnej satisfakcie, ktorá by vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci musela byť hodnotená súdom ako nepostačujúca.

O trovách odvolacieho ako aj prvostupňového konania podľa § 224 ods. 4 a § 151 ods. 3 OSP rozhodne prvostupňový súd v lehote 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.